

Една вечеръ дошълъ при бащата на момчето единъ отъ ученицитѣ му. Той донесълъ шестъ музикални парчета, собствено съчинение, и молилъ да ги прегледа и се произнесе.

Въ това време дошълъ и приятелътъ на баща му, Шахтнеръ. Решили да изсвирятъ съчиненията на младия композиторъ и да ги оценятъ.

Волфгангъ, безъ да каже дума, взелъ цигулката си, но баща му му се скаралъ и не му далъ да свири.

— Какъ смѣешъ да се бъркашъ тамъ, дето не ти е работа, — казалъ му сърдито той. Какъ ще свиришъ, като не си се училъ на цигулка?!

Волфгангъ казалъ, че може да свири втората цигулка. Никой не искалъ и да го чуе. Баща му билъ неотстъпчивъ. Момченцето се разплакало. Шахтнеръ, който го обичалъ много, уговорилъ бащата да му позволи да свири съ него втората цигулка.

Бащата се съгласилъ само съ условие, че Волфгангъ ще свири тихо — тъй тихо, че едва да се чува.

Започнали да свирятъ. Шахтнеръ веднага забелязалъ, че Волфгангъ свири отлично и полекичка оставилъ цигулката си.

Волфгангъ изсвирилъ великолепно, безъ ни една грѣшка, всичкитѣ шестъ парчета.

Баща му билъ изуменъ отъ очудване и прегърналъ нѣжно гениалното дете.

— Милий татко, искахъ да те изненадамъ, — казалъ Волфгангъ.

Умръ великиятъ Моцартъ, но гениятъ му живѣе! Името му е известно изъ цѣлия свѣтъ. Малкото гениално момченце стана единъ отъ най-великитѣ музиканти — композитори!

---